

Moje svjedočanstvo je s jedne duhovne obnove, kod fra Ive Pavića u Šurkovcu, ne znam dali ste bili tamo ali svakako vam preporučam da odete ako niste bili.

Bila sam tamo već par puta prije nego što mi se ovo dogodilo, i stvarno svaki put je sve ljepše i ljepše.

Gospodin ozdravlja ljude, bolesni i nepokretni ljudi ustaju iz kolica, ljudi se oslobađaju od zloga, plaču, vrište, kad tako nešto dožive preobrate se.

Na tom mjestu se dogodilo toliko obraćenja, ozdravljenja duhovnih i fizičkih, oslobođenja.

Isus te jednostavno dotakne.

Nažalost, dosta ljudi ne zna za to mjesto pošto je to malo selo pokraj Prijedora.

Eto ja sam bila pozvana. Nisam ni ja čula niti znala za to mjesto dok mi jedan nepoznati čovjek jednu nedjelju poslije mise nije rekao.

Stajala sam ispred crkve sa prijateljicom a on nam se ubacio u razgovor i upitao nas: "Bile ste u Šurkovcu? Čuo sam da ste bile."

Ja i ona smo se zbunjeno pogledale i odgovorila sam mu: "Gospodine, nismo bile tamo krivo ste čuli, zapravo nikad nismo ni čule za to mjesto."

A on mi je rekao: "Oдите, prekrasno je."

I tako sam ja došla doma, zanimalo me gdje je to mjesto i zašto nas je čovjek tamo pozvao. Tada sam saznala da je to duhovna obnova kod karizmatika fra Ive. I to me zanimalo. I stvarno sam htjela otić.

No, kako je vrijeme prolazilo i zaboravila sam na to. Ali Gospodin nije.

Jedan dan na vrata je došao moj susjed i rekao mojoj mami da on želi otići u Šurkovac, da li želi sa njim? I ja sam to čula i rekla da idem i ja. I tako sam otišla, i tako je krenuo moj odlazak na to predivno mjesto.

Eto sad, prošli mjesec, kad sam bila, Gospodin me posebno dotaknuo.

Plakala sam jako, vrištala i jecala i dozivala Gospodina.

Naime imam duh straha na sebi, godinama već spavam sa upaljenim svjetlom, i veliki sam paničar, uvijek pomislim na najgore.

I taj duh me već dugo muči i nikako da ga se riješim. Želim, ali ne pušta me, toliko me jako svezao da me ne želi pustiti.

Ali Gospodin mi je tada rekao: " Ne boj se, tu sam."

Mnogo ljudi me ismijavalo, osuđivalo, vrijeđalo me kada sam im govorila o Gospodinu i svjedočila ga, u tom trenutku sjetila sam se svih tih osoba koje su me tim maltretiranjem pogodila.

Nije mene boljelo to što su oni mene ismijavali i što me ismijavaju, mene je boljelo to što znam koliko Gospodina to boli i koliko on želi te duše u svom Kraljevstvu Nebeskom.

U trenutku kada sam se sjetila svih tih osoba, plakala sam i jecala ali Gospodin mi je rekao: "Svjedoči me."

Eto zato ja i danas svjedočim, i dok sam živa svjedočit ću Gospodina i Njegova djela velika.

Nakon toga, u jednom trenutku fra Ivo je rekao : "U ovom trenutku dva mladića i jedna djevojka dobivaju poziv da slijede Krista."

Tada sam osjetila da sam to ja, prošao mi je neki predivan osjećaj kroz tijelo, a ja sam pala na koljena i plakala sve jače i jače.

Zaista velik je naš Gospodin.

ON JE ŽIV!

ON I DANAS OZDRAVLJA.

ON I DANAS OSLOBAĐA.

HVALA MU I VJEČNA SLAVA!